

PROP DE VOSALTRES

Les festes

Estimats diocesans:

Durant el mes de maig és quan, segurament, es fan un nombre més gran de festes a la nostra societat, que tenen motivacions diverses, però totes neixen i es mantenen per a l'esbargiment, per a la diversió o per a la celebració religiosa de tot ésser humà. Són també una experiència col·lectiva, perquè tota festa fomenta la sociabilitat.

Encetem el mes amb el Dia (o la festa) del Treball. A la ciutat de Lleida, el dia 11, celebrem la festa del nostre patró, sant Anastasi. També es dedica un cap de setmana a la festa de Moros i Cristians i un altre a la festa de l'Aplec del caragol. A més, les advocacions marianes de moltes de les nostres poblacions apleguen actes festius oberts a tothom.

En aquest mes també coincideixen moltes celebracions sacramentals que comporten festes familiars o parroquials ja que alguns dels seus membres fan la Primera Comunió o reben el sagrament de la Confirmació.

S'ha estudiat molt la dimensió festiva de l'ésser humà amb la inclinació al joc en les seves diverses manifestacions (*Homo ludens*); s'ha investigat profundament tot el que ha produït amb les seves pròpies mans o amb la utilització d'eines o màquines (*Homo faber*), probablement com a alternança al que l'home pensa, escriu o estudia (*Homo sapiens*). L'ésser humà ha rebut altres qualificatius per part de

filòsofs i antropòlegs, definint-lo com a *Homo oeconomicus* o com a *Homo consumericus* (consumista). Totes les denominacions fan referència a la naturalesa de l'ésser humà per qui és i pel que produeix; i també pel que celebra.

Els grups humans s'organitzen per menjar i per treballar, per descansar i per cantar, per reunir-se i per invocar Déu o algun dels sants demanant protecció contra les adversitats i agraint els favors rebuts. Aquests mateixos grups celebren els esdeveniments rellevants associats a dies assenyalats de la seva història.

Els cristians participem de totes les celebracions i actes culturals que es fan a les nostres societats. Ens ho recorda el Concili Vaticà II: «Que els fidels visquin en estretíssima unió amb els altres homes del seu temps i s'afanyin a percebre la seva manera de pensar i de sentir, que s'expressa per mitjà de la cultura» (GS 62). D'altra banda, això no és una

novetat del segle XX, sinó que està arrelat en el més profund de la nostra fe des de les pàgines dels Evangelis i dels primers escriptors de l'antiguitat (hi ha una preciosa *Carta a Diognet*, del segle II, que n'és testimoni). Cal tota la nostra implicació en la promoció de la cultura que respecti la dignitat de la persona, que fomenti l'ajuda entre els pobles i que promogui la justícia i la pau. També ho afirma el Concili Provincial Tarraconense (1995): «[...] els competeix fer que l'Església, mantenint-se en la

seva identitat, no arribi a ser irrellevant culturalment i socialment». Són moltes coses, les que aportem des de la fe per a la construcció d'un món més just, més pacífic i més solidari.

Els cristians demanem respecte, al mateix temps, per les manifestacions festives que tenen un component clarament religiós, siguin les celebracions de la Setmana Santa o les festes dels respectius patrons. Ens costa acceptar la burla o el menyspreu a tot el que considerem com a molt sagrat i ens costa acceptar la consigna de la suposada divisió o enfrontament que marca, en un estat laic, la manifestació religiosa com a expressió profunda de la pròpia personalitat.

Col·laborem, humanitzem les nostres relacions i visquem amb sinceritat les festes.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

L'IMO confia en Càritas per ajudar a les víctimes del conflicte d'Ucraïna

El passat divendres 8 d'abril, l'Institut Municipal d'Ocupació de Lleida (IMO) Salvador Seguí va organitzar un esmorzar solidari en benefici de les persones que arriben d'Ucraïna a causa del conflicte bèl·lic. En total s'han aconseguit més de 700 euros que es canalitzaran a través de Càritas Diocesana de Lleida per arribar a les persones que més ho necessitin en aquests moments tan complicats per a elles.

Al llarg del matí, més d'un centenar de persones van passar pel recinte municipal per col·laborar amb la causa, des d'alumnat, professorat i equip tècnic del servei fins a veïns i veïnes del barri de Pardiniyes de la ciutat.

Des de Càritas Diocesana de Lleida agraim aquesta iniciativa i la confiança de l'IMO en la nostra entitat per poder ajudar a les víctimes del conflicte a Ucraïna.

CERCA DE VOSOTROS

Las fiestas

Queridos diocesanos:

Segurament el mes de maig es cuando mayor número de fiestas se organizan en nuestra sociedad. Tienen motivaciones diversas pero todas las fiestas nacen y se mantienen para solaz, para diversión o para celebración religiosa de todo ser humano. Es también una experiencia colectiva puesto que toda fiesta fomenta la sociabilidad.

Empezamos el mes con el Día (o la fiesta) del Trabajo. El día 11 celebramos la fiesta de san Anastasio en la ciudad de Lleida de la cual es patrono. Un fin de semana se dedica a la fiesta de Moros y Cristianos, otro a la fiesta «dels caragols». Además, las advocaciones marianas de muchas de nuestras poblaciones concitan actos festivos abiertos a todos.

También coinciden en este mes muchas celebraciones sacramentales que conllevan fiestas familiares o parroquiales porque algunos de sus miembros han tomado la Primera Comunión o han recibido el sacramento de la Confirmación.

Se ha estudiado mucho la dimensión festiva del ser humano con la ampliación al juego en sus diversas manifestaciones (*homo ludens*); se ha investigado con mucha profundidad todo lo que ha producido el ser humano con sus propias manos o con la utilización de instrumentos o máquinas (*homo faber*), seguramente como alternancia a lo que el hombre piensa, escribe o estudia (*homo sapiens*). Otras denominaciones ha recibido el ser humano por parte de filósofos o antropólogos definiéndolo como *homo oeconomicus*, o también como *homo consumericus* (consumista). Todas las denominaciones hacen referencia a la naturaleza del ser humano por lo que es y por lo que produce; también por lo que celebra.

Los grupos humanos se organizan para comer y para trabajar, para descansar y para cantar, para reunirse y para invocar a Dios o alguno de los santos pidiendo protección contra las adversidades o agradeciendo los favores recibidos. Esos mismos grupos celebran los acontecimientos relevantes asociados a días señalados de su historia.

Los cristianos participamos de todas las celebraciones y actos culturales que se manifiestan en sus respectivas sociedades. Nos lo recordaba el Concilio Vaticano II: «Vivan los fieles en muy estrecha unión con los demás hombres de su tiempo, y esfuércense en penetrar su manera de pensar y sentir, cuya expresión es la cultura» (GS 62). Por otra parte esto no es una novedad del siglo XX, está metido en lo más profundo de nuestra fe desde las páginas de los evangelios y de los primeros escritores de la antigüedad (hay una preciosa *Carta a Diogneto*, del siglo II, que así lo atestigua). Toda nuestra implicación en la promoción de la cultura que respete la dignidad de la persona, que fomente la ayuda entre los pueblos y que promueva la justicia y la paz. También lo afirmaba el Concilio Provincial Tarraconense (1995) «... les compete hacer que la Iglesia, manteniéndose en su identidad, no llegue a ser irrelevante cultural y socialmente». Es mucho lo que aportamos desde la fe para la construcción de un mundo más justo, más pacífico y más solidario.

Los cristianos solicitamos, al mismo tiempo, respeto por las manifestaciones festivas que tienen un componente marcadamente religioso, sean las celebraciones de la Semana Santa o las fiestas de los respectivos patronos. Nos cuesta aceptar la burla o el desprecio a lo que consideramos más sagrado; nos cuesta aceptar la consigna de la supuesta división o enfrentamiento que marca, en un estado laico, la manifestación religiosa como expresión profunda de la propia personalidad.

Colaboremos, humanicemos nuestras relaciones, vivamos con sinceridad las fiestas.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Mort Mn. Vicenç Alfonso
als 65 anys

Mn. Vicenç Alfonso Miret va morir el dijous 7 d'abril a l'edat de 65 anys.

Mn. Vicenç Alfonso Miret nasqué a Lleida el 6 de juny de 1956. Als setze anys va rebre la confirmació a l'oratori de la Mare de Déu de l'Acadèmia. Els estudis eclesiàstics els va realitzar, durant dos cursos, 1977-1979, al Seminari de Saragossa i des de llavors fins al 1983 al Seminari de Lleida. Fou ordenat prevere el 3 de novembre de 1984 a la Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Lleida, per Mons. Ramon Malla Call.

Havia cursat els estudis de Tècnic Especialista en Hosteleria (era Mestre de cuina) i estava en possessió del Màster en Ètica Aplicada i Bioètica pel Departament de Filosofia de la Universitat Autònoma

de Barcelona (entre 1997-1999). Dos dies després de la seva ordenació es va incorporar a l'equip de preveres que s'encarregaven de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu, de les Borges Blanques; la Transfiguració del Senyor, de Juneda; Sant Blai, Bisbe, de la Floresta; i de l'Assumpció de la Mare de Déu, de Puiggròs, restant en ell fins al juliol de 1987. Continua el seu ministeri com a

rector de Sant Miquel d'Os de Balaguer, Sant Antoni de Pàdua d'Alberola i de la Parròquia de Vilamajor (entre 1987 i 2002). Durant el mateix període i fins al 2001, va ser rector de la Parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu de Castelló de Farfanya.

Entre 2001-2002 va ser rector de la Parròquia de la Purificació de la Mare de Déu d'Algerri i, des de llavors, fins al 2007, rector de les parròquies de Sant Miquel d'Alcoletge i l'Assumpció de la Mare de Déu de Vilanova de la Barca. L'any 2007 fins al 2015 va ser rector de la Parròquia de Sant Martí, de Lleida. Des de 2015 era canonge de la Santa Església Catedral de Lleida, on el 2018 va ser nomenat canonge penitencier, i el 2019 moderador de la Cura pastoral.

Fidels de Puigverd, Artesa
de Lleida i Castellans
visiten Torreciudad

Un grup de fidels de la Parròquia de Puigverd de Lleida, Artesa de Lleida i Castellans, acompanyats pel seu rector, Mn. Lucas Francisco Evung, van viatjar el dissabte 9 d'abril, en pelegrinatge, a Torreciudad. A la seua arribada foren rebuts a l'Oficina de Turisme per a la benvinguda i, a continuació, van participar en la Santa Missa celebrada per Mn. Evung en l'altar major del temple.

Després, van visitar per torns l'Espai «Viu l'experiència de la fe», van assistir a la projecció del vídeo-mapping de la Passió de Crist sobre el retaule i van esmorzar a l'aire lliure. El grup el formaven nens de catequesi de Primera Comunión, joves de catequesi

de Confirmación, els seus pares, catequistes i veïns d'aquestes localitats lleidatanes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Estem en camí cap a una comunió plena guiats per la llum suau de Déu, que dissipa les tenebres de la divisió i ens orienta cap a la #UnitatdelsCristians. El món necessita la llum del Senyor, que només resplendeix en l'amor, en la comunió» (24 de gener).

@Pontifex_es: «Com Saül abans de trobar-se amb Crist, també nosaltres necessitem canviar de ruta, invertir el rumb dels nostres hàbits i de les nostres conveniències per a trobar la via que el Senyor ens mostra, la via de la humilitat, la fra-

ternitat, l'adoració. #UnitatdelsCristians» (25 de gener).

@Pontifex_es: «Tots els nostres dolors per a Déu són sagrats. Davant Déu no som desconeguts o números. Som rostres i cors que coneix un a un, per nom» (27 de gener).

@Pontifex_es: «No jutgeu, ens diu Crist. Quantes vegades, en canvi, no sols parlem sense tindre elements o per referències, sinó que ens considerem en el correcte quan som jutges rigorosos dels altres. Indulgents amb nosaltres mateixos, inflexibles amb els altres» (29 de gener).

La Missa Crismal torna a la normalitat a la Catedral

La Catedral de Lleida es va omplir de fidels el passat 12 d'abril, Dimarts Sant, per participar en la Missa Crismal. El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va presidir la celebració en la qual va demanar als fidels «posar sempre els ulls en el Crist» i ser «persones que donen consol als altres». El bis-

be Salvador va tindre també paraules de record pels capellans que han traspassat el darrer any. També va fer una crida per la pau a Ucraïna i va recordar l'acollida de la diòcesi de Lleida als refugiats d'aquest país. Una seixantena de capellans de la diòcesi van participar en la Missa Crismal en la qual van

renovar el seu compromís presbiteral.

Com estableix la tradició, el bisbe Salvador va consagrar el crisma i va beneir els olis per als catecúmens i per als malalts. Aquest any l'oli va estar donat per la cooperativa de la Verge de Loreto de Llardecans.

Al matí va tindre lloc la Jornada Sacerdotal a l'Acadèmia Mariana. La trobada va començar amb una pregària i, a continuació, el capellà ucraïnès de la diòcesi, Taras Kogut, va explicar als mossens presents la situació del seu país, arran de l'atac de Rússia. La jornada va acabar amb un dinar de germanor.

El bisbe Salvador participa al Desclavament de la Granadella

Per primer cop, el passat Divendres Sant, el bisbe Salvador va participar al Desclavament de la Granadella.

El moment més emotiu de la celebració va ser el cant gregorià *Miserere* que va donar pas a la retirada dels claus dels braços i dels peus de Jesús, amb previ cop de martell del celebrant. Després de retirar-lo de la creu, Jesús va ser baixat al Sant Sepulcre i va sortir en processó, precedit pels Armats i la resta de les altres imatges. El ressò dels tambors dels Armats va marcar la cadència dels passos pels carrers del poble.

En acabar la processó, el senyor bisbe va agrair la invitació i va reconèixer la sorpresa i l'emoció viscudes durant la celebració. Va insistir en el fet que no es perdi la figura de Crist dels actes festius, que s'expliqui als infants que hi participen qui és Jesucrist i què va fer per nosaltres, i va acabar amb un Pares-nostre comunitari per demanar que es preservi la fusió festa-religió.

La Setmana Santa va culminar amb la processó de l'Encontre del Diumenge de Pasqua. Aquesta proces-

só va començar després de la missa amb la Custòdia i la Mare de Déu Dolorosa, vestida de blau, sortint de l'església mentre es cantava *Pange Lingua* i fent un recorregut diferent per acabar trobant-se en un emotiu encontre d'adoració de la Mare al Fill ressuscitat, amb el cant *Regina Coeli*.

REFLEXIONS

Tecnoprogressistes versus bioconservadors

El transhumanisme no deixa indiferent ningú. Quan hom s'hi endinsa, reacciona intel·lectualment, ja sigui per adherir-s'hi, ja sigui per criticar-lo parcialment o bé per fer-ne una esmena a la totalitat. Algunes ments lúcides del moment s'hi han oposat des de diferents perspectives.

Entre els grans defensors d'aquesta nova utopia tecnocèntrica hi ha, com hem vist, Zoltan Istvan, el tecnòleg, Ray Kurzweil, els filòsofs, Nick Bostrom, Julian Savulescu i Ronald Bailey. Entre els principals crítics hi ha pensadors humanistes com Marcel Gauchet (1946), Luc Ferry (1951), André Comte-Sponville, Hans Jonas (1903-1993) o Jürgen Habermas (1929). Aquestes posicions són assimilades pels pensadors del transhumanisme com a actituds conservadores i retrògrades.

Encara que en l'informe elaborat en 2003 pel Consell de Bioètica del President dels Estats Units no s'empra el mot transhumanisme, en ell es presenta una detallada argumentació contrària als objectius d'aquest moviment. Els autors que el signen entren diferents arguments en la seva crítica al transhumanisme, però tots coincideixen en diagnosticar que els problemes fonamentals d'aquesta ideologia són de tipus antropològic.

En aquesta apassionant discussió a favor i en contra de les tesis transhumanistes s'hi poden distingir dues comunitats de pensadors: els bioconservadors que, com suggereix el mot, són partidaris de curar, però no de millorar la naturalesa humana biotecnològicament i els tecnoprogressistes que són apologistes del millorament humà mitjançant la implementació d'artefactes i de fàrmacs. Sense ànim d'entrar en una anàlisi minuciosa dels arguments que uns i altres esgrimeixen, sembla pertinent, com a mínim, identificar els principals protagonistes d'aquesta dialèctica i els llocs comuns de la discussió.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,1-10]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.; sant Nicolau Albergato, bisbe.

10. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.; beat Enric Rebuschini, prev.; beat Damian de Molokai, prev.

11. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. **Lleida:** ■ Sant Anas-

tasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. *Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana):* □ Mare de Déu dels Desemparats. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr., venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats a Roma, mrs.; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de la Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports;

beat Francesc de Siena, prevere servita.

13. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Mare de Déu de Fátima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872); sant Andreu Huberto Fournet, prev.

14. ■ Dissabte [Fets 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties

o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jo 13,31-33a.34-35]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joanna de l'Estonnac, rel., viuda, fundadora de la Companyia de Maria, de Bordeus (ODN 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr.

Diumenge IV de Pasqua (C)

COMENTARI

«Jo dono la vida eterna a les meves ovelles»

Davant Jesús, davant el seu missatge podem tenir dues actituds: l'escoltem i el seguim o bé el rebutgem. A la primera lectura veiem clarament aquesta doble possibilitat. A *Antioquia de Pisídia* els jueus a la sinagoga en veure que *gairebé tota la ciutat es reunia per escoltar la paraula del Senyor s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses el que deia Pau*. Llavors l'apòstol diu: *Ja que vosaltres no voleu rebre la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Quan sentiren això els qui no eren jueus se n'alegraren... i es convertiren a la fe*. Veiem doncs que els jueus, primers destinataris de la revelació de Déu no volen acceptar Jesús; en canvi sí ho fan els pagans i això els omple d'alegria. Pau subratlla que els jueus, en no acceptar l'Evangeli, *es fan indignes de la vida eterna*. Per tant, no es tracta d'una qüestió menor. Està en joc la vida i la vida eterna. És també el que dirà Jesús a l'Evangeli: *Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna*. Per tant, seguir Jesús, escoltar la seva veu és garantia de posseir la vida i la vida eterna. Però de vegades això no serà fàcil. A cops hi haurà persecució i a cops immensa alegria. Ho veiem també a la primera lectura: *Els jueus instigaren les dones devotes i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé i els expulsaren del seu territori*. En canvi, *els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant*. Seguir Jesús porta felicitat; negar-s'hi omple el cor de rancúnia i d'odi i només busca fer mal. Semblantment l'Apocalipsi en parla d'*una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar*. Cert que *venen de la gran tribulació; però ara mai més no passaran fam, mai més no passaran set. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls*. Davant Jesús, el bon pastor, ens cal comprometre'ns: o volem la vida, la vida eterna, la felicitat plena (amb contrarietats) o triem la mort, la rancúnia i la tristors infinites.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se'n anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*
O bé: *Al·leluia.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé continuaron desde Perga y llegaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos adoradores de Dios siguieron a Pablo y Bernabé, que hablaban con ellos exhortándolos a perseverar fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra del Señor. Al ver el gentío, los judíos se llenaron de envidia y respondían con blasfemias a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda valentía: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te he puesto como luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el confín de la tierra".»

Quando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y creyeron los que estaban destinados a la vida eterna.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas, adoradoras de Dios, y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron de su territorio. Estos sacudieron el polvo de los pies contra ellos y se fueron a Iconio. Los discípulos, por su parte, quedaban llenos de alegría y de Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*
O bien: *Aleluya.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, de pie delante del trono y delante del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos.

Y uno de los ancianos me dijo: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono los apacentará y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Y Dios enjugará toda lágrima de sus ojos.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco, y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Lo que mi Padre me ha dado es más que todas las cosas, y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos uno.»